

Noomi

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Förtrogen med besvikelser ...

Noomi - Förtrogen med besvikelser Noomi finns i Ruts bok. Om du inte känner till historien, ta gärna tid att läsa den. Ibland hör vi ordspråket: “Livet är inte en dans på rosor.” Men, är inte det egentligen vad vi hoppas på att det ska vara? Hoppas vi inte att livet ska vara lätt att leva, eller, åtminstone att vi ska vara duktiga på att hantera några tillfälligt mörka stunder? Det finns de som vet bättre, som vet att de svåra stunderna ibland har lämnat dem helt utan kontroll, att det då hade känts bättre att få dö än att fortsätta kämpa, att försöka hoppas på något som slingrar sig undan, oavsett deras yttersta ansträngningar. I Skriften har vi möjlighet att tillfälligt besöka en kvinna i hög ålder där omständigheter hade skapat till synes oöverstigliga hinder för henne. De lämnade henne helt utan hopp. Hon är undanstoppad i Ruts bok, den åttonde boken i Bibeln. Det är en fantastisk kärlekshistoria som kretsar kring Rut och Boas, men den börjar, och slutar, med Noomi. Noomi, hennes man och deras två unga söner lämnade Betlehem, som på original språket betyder ”Bröduset,” och reste till Moab på grund av hungersnöd. Kort därefter började Noomis tragedier, Elimelek dog. Så småningom gifte sig sönerna och efter ca tio år, dog först den ene, sedan den andre av dem, barnlösa. Noomi stannade kvar tills nyheten nådde henne att det återigen fanns bröd i Betlehem. Vid sin återkomst, med Rut i släptåg, skrädde Noomi inte orden när hon uttryckte sin djupa besvikelse med livet och Gud för stadens kvinnor. Hon erkände öppet att hon var djupt deprimerad och bad dem kalla henne ”Mara,” den bittra, istället för Noomi, den milda, eftersom bitterhet var en bättre beskrivning av hennes nuvarande karaktär än mildhet. Hon kallade Gud ”Shaddai,” den Allsmåttige. Hon kände sig bedragen. El Shaddai kunde ha hindrat den förtidiga döden av hennes kära, men det gjorde han inte. Dr. Larry Crabb, psykolog, kommenterar Noomis ärlighet i sin bok, *Shattered Dreams* (WaterBrook Press, 2001), (sammandrag ur texten, ungefärligt översatt): Min växande övertygelse är att ingen helt upptäcker sin längtan efter Gud utan att fullkomligt tränga in i mindre viktiga önskemål. . . . Vi måste, därför, fullt ut känna den själv-genomträngande smärtan av besvikelse . . . Men, när det enda vi erfar är smärta, ensamhet och förtvivlan, kan vi också bestämt veta att vi inte nått djupet i oss själva. . . . Det kommer att ta tid, plågsam tid, kännetecknad mer av förtvivlan än hopp, men upptäckten kommer att göras . . . Folk som håller fast vid lycka finner aldrig sann glädje. Vilken tragedi det är när folk bedömer sina hjärtan av smärta som eliminerar lycka och, som ett resultat, aldrig upptäcker sin längtan efter Gud. Om vi tränger in i vår mörka natt och vägrar att låtsas se ljus när vi inte ser det, kommer vi så småningom att se Guds plan sakta veckla ut sig i våra liv s 73-76. . . Om jag vore Noomis andliga handledare, skulle jag vilja . . . följa Guds Ande medan Han långsamt arbetar för att hjälpa Noomi komma i kontakt med hennes längtan. Jag skulle utforska de subtila val hon använder sig av för att få livet att fungera, och kanske komma med en förklaring. Men, det som jag skulle räkna med är detta: Gud arbetar ständigt för att göra sina barn medvetna om en dröm som hålls levande under spillrorna av varje krossad dröm, en ny dröm som, när den aktualiseras, kommer att släppa fram en ny sång, sjungen till tårar, tills Gud torkar bort dem och vi sjunger med enbart glädje i våra hjärtan.

s 82 Trots Noomis smärta upphörde aldrig livets praktiska sysslor. Brödet i Betlehem dök inte upp av sig själv på bordet. Rut började arbeta. Gud var också i arbete, med sin gränslösa plan som allas Försörjare. Mannen som var speciellt intresserad av Rut var inte vilken man som helst. Han var en, som enligt urgammal lag, kunde hålla Elimeleks härstamning vid liv. Kärlekshistorien inleddes . . . I bokens sista scen sitter den tidigare så uttrycksfulla Noomi tyst och håller Rut och Boas nyfödde son i sitt knä. Var hon förtvivlad över att hennes egen son inte var barnets far, var hon förtvivlad över att Elimelek inte var med för att dela undret? Hade hennes djupa besvikelse på Gud till slut försvunnit? Noomi höll nog med sina väninnor när de deklarerade att hon hade anledning att fröjda sig och kalla Gud ”välsignad.” Hon hade smakat på och väntat sig att fortsätta med det mycket svåra änkelivet. Att hon var barnlös var skamligt. Det var som om hennes man aldrig hade existerat. Tack vare Rut och Boas barn upphörde hennes skamliga tillstånd. Hon som tidigare var tom fick nu ett fullt knä. Hon som hade förlorat sina barn och allt hopp om en försörjare hade nu en ättling. Hon som var bitter på Gud hade nu anledning att prisa honom. Detta barn hon höll i var hennes friköpare. Var Noomi tyst inför ett under som var för stort för ord? Höll hon på med att begrunda den ”stora planen,” dess räckvidd hon inte hade någon aning om? Bara Gud vet. (Läs gärna också Matteusevangeliet 1:1,5-6, 16) Vi då? Vad betyder denna berättelse för oss när vi drabbas av s.k. ”barnlöshet ” — djupa ekonomiska problem, tomma relationer, kanske en sjukdom som inte vill släppas, eller något ännu värre? Noomi och Rut ”väntade” på att Boas löfte att vara deras försörjare verkligen skulle gå i uppfyllelse. Vad är det för förändringar vi ska vänta på? Är det att det plötsligt finns tillräckligt med pengar, relationer blomstrar, m.m? Visst, sånt händer, och det är underbart när det sker! Poängen, emellertid, är vårt friköpande som vi upptäcker i tysta, förtro möten med vår egen personliga friköpare som leder oss till en grotta djupt inom oss själva som vi inte visste fanns, det stället där Guds glädje, inte vår jordiska lycka eller bekvämlighet, bubblar fram. Han är Försörjaren, genom nåd, för dem som har sett sin egen arrogans och litenhet, som har förstått att de inget förtjänar, och hittat en djup, oförklarlig vänlighet och kärlek, som frambringar spontan tillbedjan och vördnad. Joni Eareckson Tada har lidit mer än de flesta av oss. Vi läser hennes upplyftande artiklar i Junia och tittar på hennes varma leende och tror att hon har övervunnit sina problem. Men, i ett tal till en stor samling unga människor som höll på att läsa till andliga ledare, erkände hon att ungefär 75% av tiden, inklusive denna morgon, vaknar hon till tankar som ”Jag klarar inte detta. O Gud, jag är så trött. Jag vet faktiskt inte om jag kan stå ut en dag till med denna förlamning.” Joni har hittat och fortsätter att dra sig tillbaka till denna inre sfär där hon umgås förtroligt med Herren och säger som det är: ”Jag skulle hellre dö än ställas inför det som jag måste gå igenom.” De finns en större bild av Hans plan, av vilken Joni är en del, som håller på att blomma ut. Den totala räckvidden av detta kan ingen göra sig en föreställning om ännu. Noomi finns i Ruts bok. Om du inte känner till historien, ta gärna tid att läsa den. Judy Breneman

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...